

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

28 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Gordilă Nicolae,

Judecători – Guzun Ion și Catan Liliana,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către avocatul Ropot Veaceslav în numele inculpatului Doina Ion și avocatul Bîrcă Ludmila în numele inculpatului Antoni Vadim, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2017, în cauza penală privindu-i pe

*Antoni Vadim Xxxxx, xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx,
xx;*

*Doina Ion Xxxxx, xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx,
xx.*

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 24.09.2015 – 04.04.2017;
2. instanța de apel: 16.05.2017 – 26.09.2017;
3. instanța de recurs: 23.01.2018 – 28.02.2018.

Asupra recursurilor în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 04 aprilie 2017, *Antoni Vadim* și *Doina Ion* au fost recunoscuți vinovați de comiterea infracțiunii prevăzute de art. art. 188 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal, stabilindu-le pedeapsa penală sub formă de închisoare pe un termen de 8 ani fiecare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, inculpatul Antoni Vadim, intenționat, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea acestor urmări, pe data de 13.04.2015, în jurul orelor 22.20, acționând de comun acord și împreună cu Doina Ion și cu o persoană (în privința căreia urmărirea penală a fost disjunsă într-o procedură separată din motivul

eschivării lui de la urmărirea penală) a pătruns cu forța în apartamentul xx de pe str. Xxxxx, mun. Xxxxx, l-au atacat pe Prepelița Constantin lovindu-l cu o bătă din lemn în cap, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1179/D din 10.05.2015, leziuni corporale medii, după ce în mod deschis au sustras un televizor de model „ALFA” pricinuind victimei o daună materială în proporții considerabile în valoare de 700 lei.

Doina Ion, intenționat, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admițând în mod conștient survenirea acestor urmări, pe data de 13.04.2015, în jurul orelor 22.20, acționând de comun acord și împreună cu Antoni Vadim și cu o persoană (în privința căreia urmărirea penală a fost disjunsă într-o procedură separată din motivul eschivării lui de la urmărirea penală) a pătruns cu forța în apartamentul xx de pe str. Xxxxx, mun. Xxxx, l-au atacat pe Prepelița Constantin lovindu-l cu o bătă din lemn în cap, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1179/D din 10.05.2015, leziuni corporale medii, după ce în mod deschis au sustras un televizor de model „ALFA” pricinuind victimei o daună materială în proporții considerabile în valoare de 700 lei.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1. Avocatul Ropot Veaceslav, prin care a solicitat admiterea apelului și casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 04.04.2017 cu emiterea unei noi hotărâri pin care inculpatul Doina Ion să fie achitat.

Cererea de apel a fost înaintată nemotivată, indicând că ulterior va înaintată suplimentar o cerere de apel (desfășurată) unde vor fi indicate motivele de fapt și de drept.

3.2. Avocatul Scripnic Roman, prin care a solicitat admiterea apelului și casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 04.04.2017 cu emiterea unei noi hotărâri pin care inculpatul Antoni Vadim să fie achitat, pe motiv că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii.

În argumentarea apelului depus a invocat următoarele:

- prin prisma prevederilor pct. 5 al Hotărârii Plenului CSJ nr.12 din 22.12.2014 pentru modificarea și completarea Hotărârii Plenului CSJ nr. 23 din 28.06.2004 „Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor” prin violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei se are în vedere violența care s-a soldat cu vătămare medie sau ușoară a integrității corporale sau a sănătății ori care, deși nu a cauzat aceste urmări, comportă la momentul aplicării sale, datorită metodei de operare, un pericol real pentru viață și sănătate. Această explicație contravine prevederilor Regulamentului de apreciere medico - legală a gravității vătămarilor corporale, aprobat prin Ordinul Ministerului Sănătății nr. 99 din 27.06.2003, modificat prin ordinul

Ministerului Sănătății nr. 654 din 16.08.2011. Potrivit pct. 24 din Ordinul nominalizat, gradul de gravitate al vătămărilor corporale după criteriul dereglării sănătății, se determină conform timpului necesar pentru restabilirea sănătății în funcție de volumul și caracterul lezional, care se apreciază în zile, iar conform pct. 27, drept periculoase pentru viață sânt considerate vătămările corporale, care prezintă pericol iminent - imediat, tardiv sau potențial, ca leziunea să determine moartea, indiferent dacă acest pericol a fost înlăturat printr-un tratament medical sau datorită reactivității individuale a organismului, vătămări care sânt enumerate în pct. 28 al Regulamentului. Potrivit acestui act normativ, vătămările corporale de grad mediu sau cele ușoare cu dereglarea sănătății de lungă ori de scurtă durată nu sunt considerate ca periculoase pentru viața persoanei. Iar conform Raportului de expertiză medico-legală nr. 1179/D din 10.06.2015, leziunile cauzate cet. Prepeșița Constantin se califică ca vătămare medie;

- latura subiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 188 Cod penal se caracterizează, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă. La calificare, este obligatorie stabilirea scopului special - de sustragere - cel prin care se exprimă scopul de cupiditate. Fapta nu va putea fi calificată în conformitate cu art. 188 Cod penal, dacă scopul de sustragere a apărut la făptuitor deja după aplicarea violenței sau după amenințarea cu aplicarea ei, în această ipoteză, cele comise urmează a fi calificate prin concurs: una dintre infracțiunile prevăzute la art. 186 sau 187 Cod penal, pe de o parte, și infracțiunea prevăzută la art. 152 Cod penal, pe de altă parte. Din declarațiile martorului Javoroncov, cât și a inculpatului Antoni V. rezultă faptul că Antoni V. și Stoica A. au avut cu totul alt scop, și anume de a discuta cu partea vătămată despre conflictul iscat între acesta și martorul Javoroncov, care din acest considerent nu putea intra în propria casă, fiind agresat de către partea vătămată care se afla în stare de ebrietate alcoolică. În cazul în care ar fi existat o intenție directă a inculpatului de a sustrage careva bunuri care aparțineau părții vătămate, consideră că ar fi dispărut mai multe lucruri din proprietatea acestuia sau ar fi rămas urme privind acțiunile întreprinse de către inculpat în scopul depistării și a altor obiecte de preț sau mijloace bănești, fapt care însă nu a fost confirmat și declarat de către partea vătămată;

- cu referire la agravantele infracțiunii indicate în rechizitoriu urmează a fi precizat faptul că „pătrunderea în încăpere, în alt loc pentru depozitare sau în locuință” nu poate fi invocată în condițiile în care anume martorul Javoroncov, proprietarul apartamentului a solicitat ajutor și a explicat inculpatului cum să ajungă la destinație, cât și faptul că ușa de la intrare nu este încuiată la cheie și Stoica A. cu Antoni V. vor putea intra în apartamentul xx din str. Xxxxx, mun. Xxxxx, fără careva impedimente;

- agravanta „cu aplicarea armei sau altor obiecte folosite în calitate de armă”, nu poate fi invocată, în condițiile în care până la moment, în cadrul examinării cauzei în instanța de judecată de către acuzare nu a fost prezentată arma dată, care urma a fi supusă expertizei dactiloscopice și biologice, care ar constata cu certitudine dacă acest obiect a fost folosit la săvârșirea infracțiunii și cine anume la folosit;

- cu referire la „cauzarea de daune în proporții considerabile” consideră că organul de urmărire penală abuziv a inclus agravanta în cauză, fără a o proba, în primul rând considerând suma de 700 lei - considerabilă, în al doilea rând stabilind valoarea prejudiciului în mărime de 700 lei, fără a efectua o expertiză de evaluare a bunului (televizorul de model ALFA), și în al treilea rând prin neconservarea probelor, bunul sustras fiind predat părții vătămate, care l-a aruncat la tomberonul de gunoi, lipsind astfel apărarea de posibilitatea evaluării acestuia prin numirea unei expertize;

- cu referire la personalitatea inculpatului urmează a fi luat în considerație faptul că acesta se caracterizează pozitiv, nu are antecedente penale, nu stă la evidență la medicul psiholog sau narcolog;

- cu referire la declarațiile și poziția părții vătămate, consideră că aceasta nu încearcă să ducă în eroare instanța de judecată, dar fiind în stare avansată de ebrietate, confirmată de inculpații Antoni Vadim, Doina Ion, cât și de martorul Javoroncov Nicolai, nu a putut conștientiza ce anume s-a produs la data de 13.04.2015, și de către cine a fost atacat. Analizând declarațiile ultimului rezultă că inculpații au intrat în acasă împreună cu martorul Javoroncov Nicolai, care în aceste condiții urma să devină martor ocular al celor întâmplate, și să confirme cele declarate de către partea vătămată, iar prezența acestuia înlătura în totalitate agravanta „pătrunderea în încăpere, în alt loc pentru depozitare sau în locuință”, apartamentul fiind proprietatea ultimului;

- totodată declarațiile inculpatului Antoni Vadim privind transmiterea benevolă a televizorului de model „ALFA” de către Prepeleț Constantin, pe o perioadă determinată, are o logică în condițiile în care energia electrică în apartamentul xx din str. Xxxxx, mun. Xxxxx, era deconectată, și bunul menționat nu putea fi folosit în scopul său principal;

- probe directe ce ar demonstra faptul că anume inculpatul Antoni Vadim a comis infracțiunea incriminată nu există, iar traumarea părții vătămate putea fi produsă în alte circumstanțe decât cele descrise în rechizitoriu.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2017 au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate de către avocatul Ropot Veaceslav în interesele inculpatului Doina Ion și avocatul Scripnic Roman interesele inculpatului Antoni Vadim, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpaților care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, cum ar fi: declarațiile părții vătămate Prepeșița Constantin; declarațiile martorilor Javarancov Nicolai și Antoni Elena; procesul-verbal de consemnare a plângerii verbale a cet. Prepeșița Constantin din 12.06.2015; raportul de expertiză medico-legală nr. 1179/D din 10.06.2015; procesul-verbal de ridicare a obiectului din 24.06.2015; procesul-verbal de recunoaștere a obiectului din 24.06.2015; procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 23.06.2015; procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 24.06.2015; procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 23.06.2015; procesul-verbal de confruntare din 18 august 2015 dintre cet. Prepeșița Constantin și învinuitul Antoni Vadim.

Instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate a conchis că, solicitarea apelantului privind achitarea inculpatului în lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii este neîntemeiată, deoarece prima instanță corect a constatat dovedită pe deplin vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal, or, la materialele cauzei penale au fost administrate suficiente probe pertinente și concludente prin care se atestă vinovăția lui Antoni Vadim și Doina Ion în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Instanța de fond întemeiat a apreciat critic declarațiile inculpaților, considerând a fi neveridice și date cu scopul evitării răspunderii penale, or, acestea se contrazic prin întregul sistem de probe cercetate în instanța de fond, care combat în întregime versiunea inculpaților, și anume declarațiile părții vătămate și a martorilor audiați.

Argumentul apelantului care face trimitere la pct. 27 al Regulamentului de apreciere medico-legală a gravității vătămarilor corporale, aprobat prin ordinul Ministerului sănătății nr. 99 din 27.06.2003, potrivit căruia, vătămarile corporale cu grad mediu sau cele ușoare cu dereglarea sănătății de lungă ori de scurtă durată nu sunt considerate ca periculoase pentru viața persoanei, nu poate fi reținut ca întemeiat, or, potrivit pct. 6 al Hotărârii Plenului CSJ nr. 23 din 28.06.2004, cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor, modificată prin hotărârea Plenului CSJ nr. 12 din 22.12.2014, în sensul dispozițiilor art. 188 Cod penal, prin „*atac*” trebuie de înțeles acțiunile

agresive ale făptuitorului, care sunt însoțite de violența periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate ori de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe. Prin violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei se are în vedere violența care s-a soldat cu vătămare medie sau ușoară a integrității corporale sau a sănătății ori care, deși nu a cauzat aceste urmări, comportă la momentul aplicării sale, datorită metodei de operare, un pericol real pentru viață și sănătate. Sub incidența noțiunii „*violența periculoasă pentru viață și sănătate*” nimeresc și cazurile: de compresiune a gâtului cu mâinile sau cu ajutorul unui șnur; de ținere îndelungată a capului victimei sub apă; de îmbrăcare pe capul victimei a unei pungi de polietilenă, de aruncare a victimei de la înălțime ori dintr-un mijloc de transport, etc. Deși asemenea acțiuni violente pot să nu provoace nici moartea victimei, nici vătămarea medie sau ușoară a integrității corporale sau a sănătății acesteia, totuși, datorită caracterului lor, ele creează un pericol real pentru viață și sănătate. Așadar, atât vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, cât și vătămarea intenționată ușoară a integrității corporale intră sub incidența art. 188 Cod penal, iar potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 1179/D din 10.06.2015, părții vătămate Prepeleța Constantin i-a fost cauzată vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății (f.d. 40-41, vol. I).

Argumentul invocat de către apărător precum că inculpații au avut scopul de a discuta cu partea vătămată despre conflictul iscat între acesta și martorul Javoronoc, care din acest considerent nu putea intra în propria casă, fiind agresat de către partea vătămată care se afla în stare de ebrietate alcoolică, nu poate fi reținut ca plauzibil, ori se reține concluzia primei instanțe potrivit căreia fiind audiat în ședința de judecată martorul Javoronov Nicolai nu a declarat despre existența cărorva conflicte cu partea vătămată, ori că i-a cerut ajutorul lui Antoni Vadim, ori că inculpatul Antoni Vadim s-a oferit să-l protejeze cumva pe martor împotriva părții vătămate.

Argumentul apărării precum că nu poate fi invocată agravanta „*pătrunderea în încăpere, în alt loc pentru depozitare, sau în locuință*” și că martorul Javoronov, care este proprietarul apartamentului a solicitat ajutor și a explicat cum să ajungă la destinație, or analizând declarațiile martorului Javoronoc se constată că nu a solicitat ajutor din partea inculpaților și nici nu le-a explicat cum să ajungă în apartament.

Contrar argumentului invocat de către avocat care consideră că organul de urmărire penală abuziv a inclus agravanta „*cauzare de daune în proporții considerabile*” fără a o proba, stabilind valoarea bunului în sumă de 700 lei, fără a efectua o expertiză de evaluare a bunului și de asemenea neconservarea probelor, bunul sustras fiind predat părții vătămate și aruncat de către acesta la gunoi, s-a reținut concluzia primei instanțe potrivit căreia, partea vătămată a declarat că a procurat televizorul la prețul de 700 lei, la mâna a doua.

Totodată, fiindu-i adusă la cunoștință ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuțit la 23 iunie 2015, bănuțitului Antoni Vadim, care era asistat de către avocatul Scripcnic Roman, în ordonanța fiind indicat costul televizorului - 700 lei, aceștia nu au formulat careva obiecții referitor la prețul bunului, nici nu au solicitat expertizarea și evaluarea bunului care era în posesia organului de urmărire penală, televizorul fiind transmis părții vătămata abia la data de 24.06.2016 (f.d. 53-54, vol. I).

Instanța de apel a apreciat critic argumentele din apelul avocatului precum că, partea vătămata nu a putut conștientiza ce s-a produs la data de 13.04.2015 și de către cine a fost atacat, fiind în stare avansată de ebrietate, Or, declarațiile părții vătămata și a martorilor oferite în instanța de fond sunt consecvente, corespund cu declarațiile date în cadrul urmării penale, coroborează între ele și cu celelalte probe materiale prezentate și verificate în cadrul cercetării judecătorești. Partea vătămata a fost prevenită de răspunderea penală pentru darea declarațiilor intenționat false, și prin urmare, nu există temei de a aprecia critic aceste declarații oferite sub jurământ și care corespund adevărului.

Instanța de apel a constatat că, instanța de fond just a individualizat pedeapsa în baza art. 7, 75 Cod penal, și totodată, corect a aplicat pedeapsa sub formă de închisoarea, care este una echitabilă și proporțională infracțiunii comise, ținând cont de gradul de pericol al infracțiunii, care se califică ca infracțiune gravă, săvârșită cu intenție directă, în participație, inculpații fiind în stare de ebrietate, de circumstanțele cauzei, de lipsa circumstanțelor atenuante și prezența a două circumstanțe agravante, de personalitatea inculpaților, anterior nejudecați, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovaților, astfel asigurând realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale și a preveni săvârșirea de noi infracțiuni, atât de către inculpați, cât și din partea altor persoane, care va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale Republicii Moldova sunt apărate, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către:

5.1. Avocatul Ropot Veaceslav în numele inculpatului Doina Ion, prin care, indicând temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 5) și 6) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată.

În argumentarea recursului invocă următoarele:

- cauza a fost judecată în instanța de apel fără citarea legală a părții vătămata. Conform procesului-verbal al ședinței de judecată a Curții de Apel Chișinău din 26.09.2017, instanța de apel a indicat că „citația expediată către partea vătămata Prepeșița Constantin nu a fost

recepționată de destinatar, ca fiind nereclamată”. Astfel, apărătorii inculpaților au considerat imposibilă examinarea cauzei în lipsa acestui participant, deoarece în temeiul declarațiilor acestuia, inculpaților le-a fost stabilită pedeapsa a câte 8 ani închisoare, însă fără a fi lichidate declarațiile contradictorii ale părții vătămate;

- apărătorii nu au putut adresa întrebări părții vătămate nici sub aspectul sustragerii televizorului de model ALFA și nu au avut posibilitatea de a identifica cine a însușit acest obiect și care este rolul altor participanți la infracțiunea în cauză pentru a stabili cu certitudine dacă sunt ori nu întrunite prevederile art. 48 Cod penal – excesul de autor, pentru unii din participanți.

5.2. Avocatul Bîrcă Ludmila în numele inculpatului Antoni Vadim, prin care, indicând temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 4), 5), 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri prin care Antoni Vadim să fie achitat deoarece fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii incriminate sau remiterea cauzei la rejudecare, pe motiv că fapta a fost examinată în lipsa inculpatului.

În argumentarea recursului invocă următoarele:

- vina inculpatului nu a fost dovedită. Instanțele de judecată greșit au apreciat probele prezentate, iar sentința de condamnare este bazată doar pe presupuneri, ceea ce se confirmă prin declarațiile martorilor interogați în cadrul cercetării judecătorești;

- instanța de apel greșit a concluzionat asupra vinovăției inculpatului, nefiind prezentate probe pertinente și concludente care ar confirma vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii date;

- în speță lipsește, atât latura obiectivă, cât și subiectivă a infracțiunii din care motiv Antoni Vadim urmează a fi achitat. În rezultatul celor expuse, consideră că vinovăția lui Antoni Vadim nu a fost dovedită, or persoana este supusă răspunderii penale și pedepsei penale numai pentru fapte săvârșite cu vinovăție, mai mult ca atât răspunderii penale și pedepsei penale este supusă numai persoana care a săvârșit cu intenție sau din imprudență o faptă prevăzută de legea penală;

- în cadrul procesului de judecată nu s-a stabilit cu certitudine săvârșirea infracțiunii menționate și de către Antoni Vadim, or conform art. 51 Cod de procedură penală, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită;

- condamnarea inculpatului este bazată pe presupuneri, fără analiza multilaterală și coerentă a tuturor probelor, a legăturii între ele și nu conține concluzia instanței în ceea ce privește acceptarea unor probe și, respectiv, motivele respingerii altora, prezentate în sprijinul apărării.

În rest invocând argumente similare celor invocate în cererea de apel depusă de avocatul Scripnic Roman în numele inculpatului (f.d. 60-63 vol. II).

6. Asupra recursurilor a depus referință procurorul, prin care s-a expus întru respingerea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate, deoarece temeiurile invocate nu și-au găsit confirmare, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursurilor declarate din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

În cauza deferită judecării, sunt declarate mai multe cereri de recurs și luând în considerare că cererile de recurs sunt declarate de diferite părți ale procesului, în contextul ce urmează instanța de recurs se va expune punctat asupra soluției de inadmisibilitate adoptate pe marginea acestora.

Cu referire la recursul declarat de către avocatul Ropot Veaceslav în numele inculpatului Doina Ion

Din conținutul recursului ordinar declarat de către partea apărării, se constată că recurentul invocă drept temei de casare a deciziei instanței de apel, pct. 5) și 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează situația când cauza a fost judecată în prima instanță sa în de apel fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de înștiința instanța despre această imposibilitate; motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar.

Referitor la pct. 5) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ca temei invocat de recurent, Colegiul penal menționează, că acest caz de casare este incident atunci când *cauza a fost judecată în prima instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate.*

Din textul recursului declarat se evidențiază că apărătorul critică, că în instanța de apel nu a fost audiată partea vătămată, astfel încălcându-i dreptul la apărare și la un proces echitabil.

Reieșind din materialele dosarului supus judecării, Colegiul atestă că partea vătămată a fost audiată în cadrul cercetării judecătorești în primă instanță (f.d. 37-40 vol. II), fapt confirmat prin procesul-verbal din 13 martie 2017 (f.d. 35 vol. II).

Totodată, instanța de recurs ține să menționeze că, potrivit materialelor cauzei, instanța de apel a dispus citarea părții vătămate pentru ședințele de judecată, însă aceasta din motive necunoscute instanței nu s-a prezentat, iar citația expediată către partea vătămată Prepeșița Constantin nu a fost recepționată de destinatar, ca fiind nereclamată. Astfel, instanța de apel corect a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa părții vătămate, deoarece plicul cu citația acesteia a fost întors cu mențiunea „nereclamat”, telefonul fiind deconectat, iar audierea suplimentară a părții vătămate a avut loc în cadrul cercetării judecătorești în primă instanță în prezența inculpaților și a avocaților acestora, având posibilitatea să îi acorde întrebări suplimentare. Mai mult ca atât că, inculpații nici nu s-au prezentat în cadrul ședințelor de judecată în instanța de apel, fiind anunțați în căutare prin încheierea Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 iunie 2017 (f.d. 80-81 vol. II), în conformitate cu prevederile art. 321 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală.

Deci, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Cu referire la recursul declarat de către avocatul Bîrcă Ludmila în numele inculpatului Antoni Vadim

Analizând conținutul recursului declarat, se constată că partea apărării indică drept temeiuri de casarea a deciziei instanței de apel, cele prevăzute la pct. 4), 5), 6), 8) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, însă, de fapt criticele recurentului prescrise în cererea de recurs sunt invocate sub aspectul modalității de apreciere a probelor, invocând că instanțele de fond eronat au apreciat probele și greșit au ajuns la concluzia că în acțiunile inculpatului Antoni V. se conțin elementele infracțiunii incriminate.

Prin urmare, verificând alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal conchide, că acestea sunt vădit neîntemeiate, iar instanța de apel menținând sentința atacată fără modificări, a respectat cu strictețe prevederile legale, a adoptat o soluție corectă și întemeiată. Totodată, instanța de recurs apreciază, că decizia instanței de apel cuprinde

motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

În același context, Colegiul penal menționează, că deși art. 6 § 1 al Convenției obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile, însă Curtea a specificat că acest lucru nu impune un răspuns detaliat la fiecare argument invocat de parte (Van de Hurk v. the Netherlands). Modul în care se aplică obligația de a motiva hotărârile judecătorești poate varia în funcție de natura acestora și trebuie apreciat în lumina circumstanțelor cauzei (Hiro Balani v. Spain).

În opinia instanței de recurs, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat și a adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, argumente fundamentate în fapt și în drept, prezentate în hotărârea atacată, astfel respectându-se prevederile art. art. 414 alin. (1), (5) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, din care motiv nu și-a găsit confirmarea temeiul de casare invocat și anume cel al pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Totodată, instanța de recurs reține, că recurentul invocă în prezenta speță concomitent temeiurile pentru recurs prevăzute la pct. 8) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, însă, din argumentele recursului declarat se constată, că în opinia părții apărării, nu a fost confirmată vina inculpatului Antoni Vadim în comiterea infracțiunii imputate.

În atare împrejurări, Colegiul consideră că de fapt, apărătorul inculpatului în recursul declarat semnalează temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, prin prisma neîntrunirii elementelor infracțiunilor prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal, în acțiunile inculpatului Antoni V., în cele din urmă solicitând achitarea acestuia. Respectiv, este alogică invocarea concomitentă și a temeiului pentru recurs stipulat la pct. 12) al aceleiași norme, precum că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, fiindcă în asemenea abordare se subînțelege că totuși inculpatul a săvârșit o careva infracțiune, însă aceasta nu a fost încadrată juridic corect. Totodată, din conținutul recursului nici nu se atestă o argumentare desfășurată a acestui temei pentru recurs, fiind doar menționat în textul recursului declarat.

Pe această linie de considerente, Colegiul penal va examina recursul prin prisma incidenței temeiului pentru recurs prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

De remarcat este, că sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu

întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Analizând textele hotărârilor judecătorești atacate, instanța de recurs consideră că invocarea temeiului de recurs menționat supra nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erorii de drept, ce ar servi ca temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor judecătorești adoptate în această cauză.

De asemenea, recurentul critică hotărârile adoptate de instanțele de fond din motiv că acestea nu au dat o apreciere corespunzătoare probelor cercetate, astfel în opinia autorului, ele sunt superficial analizate și nu demonstrează vinovăția lui Antoni Vadim în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal.

Totodată, în același context, urmează a se remarca, că în cadrul procesului penal aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente, deoarece întregul volum de muncă depus de către organul de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce este dată în urma acestei activități.

Însă, cu toate acestea, instanța de recurs reiterează, că chestiunea de apreciere a probelor și temeinicia faptelor dovedite de ele, nu este obiect de cercetare la etapa judecării recursului. Deci, pentru a constitui temei de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției în cauză, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării, după verificarea actelor cauzei, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Colegiul penal, subsidiar verificând materialele dosarului specifică, că judecând apelul declarat, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței în învinuirea adusă.

În contextul celor indicate de recurenți precum că instanța de apel nu a luat în considerație declarațiile inculpaților care au fost coerente, Colegiul penal punctează că instanța de apel corect a concluzionat că declarațiile inculpaților sunt depuse cu scopul de a evita răspundere penală, mai mult acestea nu au acoperire probatorie.

În concluzia celor expuse supra, Colegiul penal conchide că instanța de apel a descris conținutul acestor probe în modul în care martorii și partea vătămată au relatat informațiile

cunoscute de ei și care întemeiat au permis de a conchide vinovăția inculpatului Anton Vadim în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal, făcând o apreciere obiectivă și corectă a tuturor probelor.

Referitor la temeiurile invocate de recurent în sensul prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 4) și 5) Cod de procedură penală, Colegiul penal le consideră declarative, deoarece din conținutul recursului nu se atestă nici o argumentare desfășurată a acestor temeiuri pentru recurs, fiind doar menționate în textul recursului declarat.

Generalizând cele expuse mai sus, Colegiul penal, apreciază ca juste concluziile instanței de apel, privind constatarea vinovăției inculpaților Anton Vadim și Doina Ion în săvârșirea infracțiunii imputate, fiind prezente toate elementele acestei infracțiuni, deduse din cumulul probe lor administrate la caz.

Din considerentele expuse, Colegiul penal concluzionează că recursurile declarate sunt vădit neîntemeiate și urmează a fi declarate inadmisibile.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către avocatul Ropot Veaceslav în numele inculpatului Doina Ion și avocatul Bîrcă Ludmila în numele inculpatului Anton Vadim, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2017, în cauza penală privindu-i pe *Anton Vadim Xxxxx* și *Doina Ion Xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțarea integrală la **04 aprilie 2018.**

Președinte:

Gordilă Nicolae

Judecători:

Guzun Ion

Catan Liliana